

ons. We kunnen ook lopen en dansen. Vooral dansen vind ik heerlijk.

Inaya zit zelfs in een speciaal dansgroepje.

Ze stopt met schommelen en vliegt van het takje naar beneden. Wanneer ze tegen de boom gaat zitten, voelt ze onder haar ineens iets bewegen. Bij de boomwortels ontstaat een groot gat. Nieuwsgierig besluit Inaya te onderzoeken waar het gat naartoe leidt. Muizen- en konijnenholen kent ze wel, maar dit ziet er anders uit. Voorzichtig kruipt ze een stukje naar binnen. Dan hoort ze een stemmetje dat zegt: "Kom maar, Inaya. Het is veilig. Ik zal je voorgaan."

Voor ze er erg in heeft, glijdt ze een heel eind naar beneden. Ze schrikt en slaakt een klein kreetje. "Oei!" Maar ze voelt meteen dat ze wordt opgevangen, in de armen van een kabouter. Nu kent Inaya de kabouters wel, maar niet heel goed.

"Oh..." zegt Inaya, "waar ben ik? En wie bent u?"

"Ik ben Kabouter Wolp. Mijn huisje is een paddenstoel, die lijkt op een stolp, net als mijn muts."

"Hihihi," giechelt Inaya. Nu ziet ze het pas. Inderdaad, de muts van Wolp lijkt op een stolp.

"Waarom ben ik hier?" vraagt Inaya.

"Dat zal ik je vertellen," lacht Kabouter Wolp geheimzinnig.

"Wij hebben jouw wens gehoord: jij zou toch graag een kijkje willen nemen in de grote mensenwereld? Wij kunnen je daarheen brengen. We hebben veel huisjes in de bossen waar het mensenvolk woont. Daar gaan we ieder jaar heen als het herfst is. Onze huisjes, de paddenstoelen, schieten dan uit de

with me's

grond. Wij moeten ze dan een tijdje verzorgen, zodat ze het jaar erop weer terugkomen.”

“Oh,” zegt Inaya, “zit dat zo! Ja, dan wil ik wel mee. Dan kan ik met eigen ogen de mensen zien.”

“Mooi,” zegt Wolp. “Kom, dan gaan we nu op stap.”

“Ja, graag!” roept Inaya, en ze maakt een elfensprongetje van blijdschap.

Onderweg denkt Inaya ineens aan haar papa, mama, broertjes en zusjes. Zij weten helemaal niet waar ik ben!

“Kabouter Wolp... ben ik vanavond als het donker wordt weer terug?” vraagt ze.

“Ja,” zegt Wolp, “daar zorgen we voor.”

(Maar is dat ook zo?)

Inmiddels loopt Inaya al een tijdje achter Kabouter Wolp aan. Soms vliegt ze even een stukje als ze moe wordt van het lopen. Kabouters zijn nu eenmaal sterker dan elfjes! De gang waar ze doorheen gaan is lang en schemerig, maar Wolp heeft een lantaarntje dat genoeg licht geeft.

“Duurt het nog lang?” vraagt Inaya.

“Nog een klein stukje,” zegt Wolp. “Aan het einde van deze gang komen we in het mensenbos.”

De gang loopt omhoog. Er zijn traptreden, glad van het vele gebruik.

Volgens mij is hier al heel vaak op gelopen, denkt Inaya.

“Deze trap hebben we lang geleden gemaakt,” legt Wolp uit,